

на да излѣзе съ всичкитѣ си способни за работа хора и съ своя си добитѣкъ и съ своя храна, на работа на бея. Тѣжко на тогова, който би се осмѣлилъ да не отиде на работа когато го бея повика. Съ нищо послѣ неможалъ се отплати. Всичкитѣ селени го мразеха като бѣсно куче и ужасно му се боели. Никой не е смѣялъ думица да му противорѣчи. Такъвъ на часа е бивалъ убитъ или истезаванъ до смъртъ.

— Всѣки день съ млѣко се кѣпеше кучето, — казваха селянитѣ.

— Господъ рѣката да ти позлати Коста, че ни отърва отъ този кървопиецъ, — казваха други, които бѣха вече и научили имената на двамата юнаци.

— Я порасправи, порасправи какъ го премахнахте туй куче, — току се обръщаха за свѣдения селенитѣ къмъ нашитѣ юнаци макаръ и да знаяха вече всичкитѣ подробности на случката.

А нашитѣ приятели повтаряха, потретяваха и подесетяваха историята си съ турчина. И при всѣко расправяние все нови проклѣтти къмъ убития и нови похвали и благословии къмъ побѣдителитѣ се сипеха отъ възхитеното население. Най-послѣ главата я побиха на единъ колъ прѣдъ мѣнастиря за да я глѣдатъ всички, а хшплацитѣ се прибраха на вечеря въ мѣнастирския дворъ.

Братията заклали едно юнче курбанъ въ врѣме на битката, за да умилостивятъ българския Богъ, да помогне на чадата си. Когато вече Божието благоволение къмъ хшплацитѣ бѣше очевидно, и курбана бѣше уврялъ въ голѣмитѣ два мѣнастирски котла. Слѣдъ уморителната битка хшплацитѣ се заеха свойски да наваксатъ изгубенитѣ си сили. Въ врѣме на вечерята, едно не съвсѣмъ дрѣбно буре съ вино се истърколи изъ мѣнастирската изба на двора и се отвори на расположението на хшповетѣ и селенитѣ. На скоро едното дѣно на бурето се вирна на горѣ, та братията не закъснѣха да дотърколятъ на мѣстото му друго.

Оживелитѣ отъ побѣдата и вечерята съ подкрѣпителното пиѣе хшпове и селени, се развѣселиха на сермия. Веднага се явиха въ мѣнастирския дворъ двѣ гайди и хорото не закъснѣ да се залюѣе. Скакане, тропане, възклициания